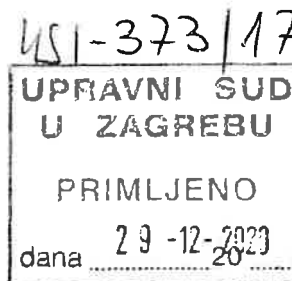

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-4324/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća, te više sudske savjetnice - specialisticke Biserke Špoljar, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja zastupanog po opunomoćenicima odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, radi poništenja rješenja o prisilnom izvršenju, nakon održane javne rasprave, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-373/17-9 od 4. rujna 2020., u sjednici vijeća održanoj 25. studenog 2020.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje se presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-373/17-9 od 4. rujna 2020.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Pobijanom prvostupanjskom presudom, točkom I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja o prisilnom izvršenju tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-341-05/15-01/01, URBROJ: 376-12-17-32 od 17. siječnja 2017. Točkom II. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Pobijanim rješenjem tuženika o prisilnom izvršenju, točkom I. izreke utvrđeno je da HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o., Zagreb, Strojarska cesta 11, nije postupio po rješenju inspektora za zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-341-05/15-01/01, URBROJ: 376-12-15-15 od 9. studenoga 2015. ni po rješenju o izvršenju, KLASA: UP/I-341-05/15-01/01, URBROJ: 376-12-16-25 od 12. srpnja 2016. Točkom II. izreke pobijanog rješenja je tužitelju kao direktoru i odgovornoj osobi u željezničkom prijevozniku HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. izrečena upravna mjera u iznosu od 25.000,00 kuna te mu je naloženo platiti navedeni novčani iznos na žiro račun Državnog proračuna i u istom roku dostaviti inspektorima dokaz o izvršenoj uplati. Točkom III. izreke istog rješenja naloženo je željezničkom prijevozniku HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. da postupi po točkama II., III., IV., VI., VII., VIII. i IX. rješenja inspektora za zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-341-05/15-01/01 URBROJ: 376-12-15-15 od 9. studenoga 2015. u roku 30 dana od dana zaprimanja pobijanog rješenja tuženika. Točkom IV. izreke određeno je da

ukoliko željeznički prijevoznik HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. ne postupi u skladu s točkom III. izreke tog rješenja u ostavljenom roku, inspektor za zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti izreći će odgovornoj osobi izvršenika novčanu kaznu u iznosu 50.000,00 kuna, a u slučaju daljnjeg neizvršavanja obveze bit će izrečena nova novčana kazna u dvostrukom iznosu.

Tužitelj je protiv pobijane presude prvostupanjskog suda podnio žalbu iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom članka 66. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS). U žalbi ponavlja ranije navode i u bitnom ističe da je došlo do bitne povrede pravila sudskog postupka jer prvostupanjski sud nije omogućio tužitelju da se izjasni o činjenicama i navodima druge strane pa je svojim postupanjem doveo do neravnopravnog položaja stranaka. Napominje da mu nisu dostavljene isprave na koje se tuženik poziva u odgovoru na tužbu, a koje smatra da je tuženik bio dužan dostaviti jer tužitelj nije bio stranka u drugim upravnim i upravnosudskim postupcima. Stoga ističe da je tražio da sud naloži tuženiku da ih dostavi tužitelju, ali da sud po tom prijedlogu nije postupio, čime smatra da je povrijeđena obveza iz članka 6. stavka 1. ZUS-a, čime je tužitelj doveden u neravnopravan položaj, onemogućen u raspravljanju te je time počinjena bitna povreda postupka. Navodi da je došlo i do povrede postupovnih odredbi Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09, dalje: ZUP) jer mu rješenje o izvršenju od 12. srpnja 2016. nikad nije dostavljeno te ističe da on nije u smislu ZUP-a stranka u rješenju o izvršenju, slijedom čega smatra da ne može biti niti adresat rješenja o prisilnom izvršenju. Ponavlja da stoga navedeno rješenje o izvršenju nije moglo postati izvršno te da mu nije omogućeno korištenje pravnog lijeka, a nije ni opomenut u smislu članka 139. stavka 3. ZUP-a. Ističe da nisu istiniti navodi suda kako je nesporno da je on bio direktor društva HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. te da je on odgovorna osoba, već je takvu tvrdnju osporio i ukazuje da nije navedeno u rješenju o izvršenju i rješenju o prisilnom izvršenju kako i na temelju čega je tuženik utvrdio da je tužitelj odgovorna osoba u navedenoj pravnoj osobi te ističe da tuženik o tome tijekom postupka nije dostavio vjerodostojan dokaz, pri čemu ukazuje da su podaci iz sudskog registra jedini relevantan podatak. Ističe da se iz pobijanog rješenja i pobijane presude ne može utvrditi koja je bila funkcija tužitelja na dan 12. srpnja 2016., zašto je tužitelj odgovorna osoba iz tog rješenja i na temelju čega je to utvrđeno pa smatra da se pobijana presuda ne može preispitati. Smatra da je neprimjeren stav suda da je tužitelj kao direktor bio upoznat sa sadržajem rješenja o izvršenju od 12. srpnja 2016. Ponavlja da u odnosu na njega nije moglo biti doneseno rješenje o prisilnom izvršenju rješenja od 12. srpnja 2016. jer tužitelju nije naloženo nikakvo postupanje rješenjem o izvršenju od 12. srpnja 2016., on nije opomenut te nije bio stranka tog postupka ni adresat kao ni izvršenik tog rješenja. Smatra da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno jer navodi kako je sporno da je društvo HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. postupilo po rješenju inspektora od 9. studenog 2015. te osporava sadržaj službenih bilješki inspektora iz kojih proizlazi da nadzirana pravna osoba nije postupila po ranijem nalogu inspektora, radi čega smatra da su te službene bilješke trebale biti dostavljene kako bi se o njima moglo raspravljati. Navodi da se tuženik poziva i na zapisnik od 24. studenog 2016. koji tužitelju također nije dostavljen pa ponavlja da je sud trebao pribaviti dokumentaciju na kojoj se temelji pobijano rješenje tuženika. Smatra da se iz pobijanog rješenja i pobijane presude ne može utvrditi u kojem dijelu nije postupljeno po rješenju inspektora, što smatra da je prvostupanjski sud propustio utvrditi. Ponavlja navode vezane uz odlučivanje o njegovu prigovoru koji se odnosi na sadržaj pobijanog rješenja tuženika u kontekstu da ZUP ne poznaje pojam „upravne mjere“ koja je izrečena pobijanim rješenjem tuženika. Ponovno ističe da je rješenje o prisilnom izvršenju donio inspektor za zaštitu prava

putnika u željezničkom prometu za kojeg ističe da nije nadležan za donošenje bilo kakvih odluka tuženika, već smatra da je samo Vijeće tuženika moglo donijeti takvu odluku pa napominje da je postupak vodila osoba koja nije ovlaštena u smislu članka 23. ZUP-a. Stoga tužitelj predlaže da ovaj Sud poništi pobijanu presudu te potražuje trošak upravnog spora, kao i trošak sastava žalbe u iznosu od 3.906,25 kn.

Tuženik u odgovoru na žalbu ističe da je žalba tužitelja neosnovana. Ističe da je tužitelj tijekom cijelog postupka koji traje od 2107. imao mogućnost izjašnjavanja pa tako i na ročištu održanom 28. kolovoza 2020. Napominje da prvostupanjski sud nije imao razloga provoditi daljnje dokaze jer su presudom ovog Suda posl.br. Usž-3943/17-2 od 20. lipnja 2018., koja se odnosi na zakonitost rješenja od 9. studenog 2015., koje je bilo temelj za donošenje rješenja o prisilnom izvršenju, razriješen bitna pitanja koja su predmet ovog spora. Tuženik ističe da tužitelj izokreće činjenice i skreće pozornost s merituma stvari svojim navodima da nije bio stranka u postupku donošenja rješenja o izvršenju, kao i osporavanjem utvrđenja da je on odgovorna osoba. Navodi da sukladno članku 426. stavku 1. Zakona o trgovačkim društvima društvo s ograničenom odgovornošću zastupa uprava pa da je stoga tužitelj, kao član uprave nadzirane pravne osobe, morao biti upoznat s postupcima koji se vode protiv pravne osobe čiji je zakonski zastupnik, a s obzirom da funkcija člana uprave/predsjednika uprave trgovačkog društva nosi jasno određena prava, ali i obveze. Ponavlja da je uvidom u Sudski registar utvrdio koje osobe čine upravu nadzirane pravne osobe te da je u trenutku donošenja rješenja o prisilnom izvršenju jedini član uprave-direktor bio tužitelj, radi čega smatra da je on kao tuženik u cijelosti postupio sukladno odredbama ZUP-a o prisilnom izvršenju nenovčanih obveza pa ističe da je pobijano rješenje zakonito, unatoč tome što tužitelj ima drugačije mišljenje o načinu kako se izvršavaju obveze izvršenika koji su pravne osobe. Tuženik naglašava kako tužitelj osporavanjem navoda iz pobijane presude da HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. nije postupio po rješenju inspektora zapravo osporava rješenje o izvršenju od 12. srpnja 2016., koje je pravomoćno i u odnosu na koje tužitelj nije pokrenuo upravni spor, dok je nadzirana pravna osoba to učinila bez uspjeha. Ističe da je ovaj Sud u svojoj presudi posl.br. Usž-3943/17-2 od 20. lipnja 2018. potvrdio da je u postupku inspekcijskog nadzora pravilno i zakonito utvrđeno činjenično stanje te pravilno primijenjeno materijalno pravo. Napominje da nije točno da predmetne bilješke nisu dostavljene nadziranoj osobi na očitovanje, čime joj je dana mogućnost očitovanja te su otklonjeni eventualni prigovori procesne naravi. Ističe da nije točan niti navod tužitelja da tuženik nije obrazložio u kojem dijelu nije postupljeno po rješenju jer je isto vidljivo na stranicama 2. i 3. rješenja o prisilnom izvršenju, a što je kao zakonito potvrđeno prethodnom spomenutom presudom ovog Suda. Ističe da činjenica da ZUP ne poznaje pojam upravne mjere nije od utjecaja na zakonitost izrečene novčane kazne jer je iz obrazloženja rješenja o prisilnom izvršenju vidljiv temelj za točku II. izreke, odnosno članka 142. ZUP-a. Ukazuje da je prisilno izvršenje nenovčane obveze u konkretnom slučaju bilo moguće jedino putem novčane kazne koja je odmjerena sukladno članku 142. stavku 2. ZUP-a, zbog čega njena zakonitost i razmjernost nije upitna. Vezano uz navod tužitelja da inspektor nije bio ovlašten za donošenje rješenja o prisilnom izvršenju, tuženik ističe da je ovaj Sud u presudi posl.br. Usž-3943/17-2 od 20. lipnja 2018. već zauzeo stav da inspektor radi postizanja učinkovitog inspekcijskog nadzora u provođenju inspekcijskog nadzora ima ovlast izreći mjere u području željezničkih usluga i zaštite prava putnika koje moraju biti primjerene i odgovarajuće za otklanjanje nedostataka nađenih inspekcijskim nadzorom. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da ovaj Sud presudom odbije žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdi pobijanu presudu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi te pazeći na ništavost po službenoj dužnosti sukladno odredbi članka 73. stavka 1. ZUS-a, ovaj Sud je utvrdio da nisu osnovani žalbeni razlozi zbog kojih se presuda pobija.

Ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno postupio kada je odbio tužbeni zahtjev tužitelja, pri čemu je za svoju odluku naveo valjane, argumentirano obrazložene razloge utemeljene na podacima spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude, kao i obrazloženja pobijanog rješenja tuženika, razvidno je da su isti doneseni pozivom na odredbu članka 142. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje: ZUP).

Prvostupanjski sud utvrdio je da je rješenjem inspektora za zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (dalje: HAKOM, tuženik), KLASA: UP/I-341-05/15-01/01, URBROJ: 376-12-15-15 od 9. studenoga 2015. (dalje: izvršno rješenje) društvu HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. iz Zagreba (dalje: izvršenik) naloženo da u ostavljenom roku od 30 dana postupi po tom rješenju, kojim je izvršeniku naloženo otklanjanje nepravilnosti utvrđenih u postupku inspekcijskog nadzora provedenog nad istim. Nadalje, utvrđeno je da je izvršenik nije u cijelosti postupio po navedenom izvršnom rješenju od 9. studenog 2015., slijedom čega je tuženik donio rješenje o izvršenju KLASA: UP/I-341-05/15-01/01, URBROJ: 376-12-16-25 od 12. srpnja 2016. Točkom III. izreke rješenja o izvršenju od 12. srpnja 2016. izvršenik je upozoren da će se u slučaju nepostupanja po tom rješenju odgovornoj osobi izvršenika izreći novčana kazna u iznosu od 25.000,00 kn.

Radi provjere izvršenja navedenog rješenja, inspektor za zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu HAKOM-a izvršio je inspekcijske preglede službenih mjesta za prijem i otpremu putnika HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o. 15., 17. i 24. studenog i 1. prosinca 2016. te je obavljenim inspekcijskim pregledima utvrđeno da izvršenik nije u cijelosti postupio po izvršnom rješenju. Stoga je tuženik na temelju odredbe članka 142. ZUP-a u svrhu prisilnog izvršenja nenovčanih obveza 17. siječnja 2017. donio pobijano rješenje o prisilnom izvršenju, kojim je odgovornoj osobi društva HŽ PUTNIČKI PRIJEVOZ d.o.o., odnosno ovdje tužitelju izrekao novčanu kaznu u iznosu od 25.000,00 kn (točka II. izreke), uz prijetnju izricanja odgovornoj osobi izvršenika novčane kazne u iznosu od 50.000,00 kn u slučaju daljnjeg nepostupanja po izvršnom rješenju (točka IV. izreke).

Sukladno odredbi članka 139. stavka 1. ZUP-a, ako izvršenik ne postupi po izvršnom rješenju, donosi se rješenje o izvršenju u pisanom obliku. Rješenje treba sadržavati vrijeme, mjesto i način izvršenja. Rješenjem se može odrediti dodatni rok za ispunjenje obveze ili odrediti da se obveza ispuni odmah (stavak 2.). Rješenje mora sadržavati opomenu o novčanoj kazni i iznos kazne. Kad se izvršenje provodi putem trećih osoba, potrebno je navesti obvezu izvršenika da snosi troškove izvršenja (stavak 3.). Žalba protiv rješenja o izvršenju može se uložiti samo na vrijeme, mjesto i način izvršenja i nema odgodni učinak (stavak 4.).

Odredbom članka 142. stavka 1. ZUP-a propisano je da će javnopravno tijelo koje provodi izvršenje prisiliti izvršenika na ispunjenje obveze iz rješenja novčanom kaznom, ako je izvršenik ne ispuni sam, ako izvršenje putem trećih osoba nije moguće ili je neprikladno za postizanje svrhe izvršenja. Odredbom stavka 2. istog članka ZUP-a propisano je da se novčana kazna kojom se fizička osoba prisiljava na izvršenje izriče rješenjem u iznosu do dvije prosječne godišnje bruto plaće ostvarene u Republici Hrvatskoj u prethodnoj godini. Novčana kazna kojom se pravna osoba prisiljava na izvršenje izriče se rješenjem odgovornoj osobi te pravne osobe u iznosu do deset prosječnih godišnjih bruto plaća ostvarenih u

Republici Hrvatskoj u prethodnoj godini. Žalba na rješenje o novčanoj kazni ne odgađa izvršenje rješenja. Stavkom 3. istog članka propisano je da će se u slučaju daljnjeg neispunjavanja obveze izreći druga, veća novčana kazna unutar utvrđenog raspona. Ako je potrebno, novčana kazna može se izreći i više puta. Stavkom 4. istog članka određeno je da se novčane kazne izvršavaju sukladno odredbama ZUP-a o izvršenju novčanih obveza.

Prema ocjeni ovog Suda, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da iz stanja spisa predmeta proizlazi kako nije sporno da izvršenik, u kojem je tužitelj odgovorna osoba kao direktor, nije u cijelosti postupio po izvršnom rješenju od 9. studenog 2015. niti u dodatnom roku ostavljenom u rješenju o izvršenju od 12. srpnja 2016., kojim je izvršenik upozoren na posljedice u slučaju nepostupanja u dodatnom roku, odnosno da će se u tom slučaju odgovornoj osobi izvršenika izreći novčana kazna u iznosu od 25.000,00 kn. Stoga prvostupanjski sud i tuženik pravilno nalaze da su se u konkretnom slučaju ostvarili uvjeti za donošenje pobijanog rješenja tuženika, kojim je određeno prisilno izvršenje rješenja od 9. studenog 2015. izricanjem zapriječene novčane kazne odgovornoj osobi izvršenika, ovdje tužitelju.

Pritom pravilno prvostupanjski sud obrazlaže kako je nesporno da je tužitelj kao direktor izvršenika odgovoran za pravilnost i zakonitost njegova poslovanja te da je tužitelj bio upoznat sa sadržajem izvršnog rješenja od 9. studenoga 2015., rješenja o izvršenju od 12. srpnja 2016., kao i pobijanog rješenja tuženika o prisilnom izvršenju, čiju zakonitost pobija u ovom upravnom sporu. Stoga nisu osnovani žalbeni prigovori tužitelja da mu je trebalo posebno dostaviti navedena rješenja, kao niti njegovo osporavanje činjenice da je upravo on odgovorna osoba izvršenika kao direktor, što je utvrđeno uvidom u Sudski registar u trenutku donošenja rješenja o prisilnom izvršenju.

Slijedom navedenog, ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski sud, nakon razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu članka 55. stavka 3. ZUS-a, osnovano ocijenio kako pobijanim rješenjem tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja pa je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a pravilno odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

Prema ocjeni ovog Suda, nije osnovan žalbeni navod tužitelja da je u ovoj upravnoj stvari došlo do bitne povrede pravila sudskog postupka jer prvostupanjski sud nije omogućio tužitelju da se izjasni o činjenicama i navodima druge strane pa da je svojim postupanjem doveo do neravnopravnog položaja stranaka. To stoga što je prvostupanjski sud održao usmenu raspravu 28. kolovoza 2020., na koju je pristupio opunomoćenik tužitelja, čime je strankama u skladu s odredbom članka 6. ZUS-a dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjeničnim i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora, slijedom čega tužitelj pogrešno smatra da je u predmetnom upravnom sporu došlo do neravnopravnog položaja stranaka, odnosno bitne povrede pravila sudskog postupka.

Ovaj Sud nalazi da nisu od utjecaja na drugačije rješenje predmetne upravne stvari žalbeni prigovori tužitelja da mu rješenje o izvršenju od 12. srpnja 2016. nikad nije dostavljeno, da on nije u smislu ZUP-a stranka u rješenju o izvršenju, da ne može biti niti adresat rješenja o prisilnom izvršenju, da stoga rješenje o izvršenju nije moglo postati izvršno te da mu nije omogućeno korištenje pravnog lijeka niti je opomenut u smislu članka 139. stavka 3. ZUP-a. Riječ je o istim prigovorima koje je tužitelj isticao i pred prvostupanjskim sudom i u odnosu na koje se prvostupanjski sud detaljno očitovao u obrazloženju pobijane presude, koje obrazloženje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud. Naime, sukladno odredbi članka 142. stavka 2. ZUP-a, novčana kazna kojom se pravna osoba prisiljava na izvršenje nenovčanih obveza izriče se rješenjem odgovornoj osobi te pravne osobe, slijedom čega navodi tužitelja kojim otklanja od sebe odgovornost nisu osnovani.

Ovaj Sud ocjenjuje kako nisu osnovani ni žalbeni navodi tužitelja da se iz pobijanog rješenja i pobijane presude ne može utvrditi u kojem dijelu nije postupljeno po rješenju inspektora te da inspektor za zaštitu prava putnika u željezničkom prometu nije nadležan za donošenje bilo kakvih odluka tuženika. To stoga što je u obrazloženju pobijane presude ukazano kako je u presudi ovog Suda posl.br. Usž-3943/17-2 od 20. lipnja 2018., koja se odnosila na ocjenu zakonitosti izvršnog rješenja od 9. studenog 2015. izražen stav da je inspektor za zaštitu prava putnika u željezničkom prometu bio ovlašten u ime tuženika donijeti navedeno izvršno rješenje, kojim su izrečene mjere u području željezničkih usluga i zaštite prava putnika za otklanjanje nedostataka nađenih inspekcijskim nadzorom te je pravomoćno utvrđeno da je u postupku inspekcijskog nadzora pravilno i zakonito utvrđeno činjenično stanje te pravilno primijenjeno materijalno pravo.

Žalbeni navod tužitelja koji se odnosi na sadržaj pobijanog rješenja tuženika, u kontekstu da ZUP ne poznaje pojam „upravne mjere“ koja je izrečena pobijanim rješenjem tuženika, nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari jer je iz obrazloženja pobijanog rješenja o prisilnom izvršenju razvidno da je pobijano rješenje zakonito doneseno na temelju odredbe članka 142. ZUP-a.

Ovaj Sud nalazi da se, suprotno žalbenim navodima tužitelja, prvostupanjska presuda temelji na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, na koje je pravilno primijenjeno mjerodavno pravo, a nisu učinjene niti povrede postupka budući da je prvostupanjski sud pravilno primijenio odredbe ZUS-a i u obrazloženju svoje presude dao jasne i dostatne razloge o odlučnim činjenicama, sukladno odredbi članka 60. stavka 4. ZUS-a, iz kojih razloga proizlazi da je prvostupanjski sud osnovano odbio tužbeni zahtjev tužitelja.

Kako tužitelj razlozima navedenima u žalbi nije doveo u sumnju zakonitost pobijane presude, trebalo je temeljem odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a žalbu odbiti kao neosnovanu.

Budući da žalba tužitelja nije uvažena, tužitelju nije priznat trošak sastava žalbe sukladno odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a, radi čega je odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

U Zagrebu, 25. studenog 2020.

Predsjednik vijeća

Boris Marković, v.r.

Za točnost otpравka - ovlaštení službenik

Tanja Nemčić

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Primljeno: 14.01.2021. 09:03 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/16-01/03	376-08	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-21-10	0	

d2611046